

κατευόδιον καὶ καλὴν φρούρησιν, ἐφέντη.
— Καλὴν νύκτα καὶ ὕπνον ἐλαφρόν,
εὐγενέστατε.

Ὁ χωροφύλαξ ἐχαίρεισε στρατιωτικῶς, εὐχαριστημένος βεβαίως ἐκ τῆς διπλωματικῆς του, καὶ ἡγήθη πάλιν τῆς περιπολίας, ἥτις ἀπεμακρύνθη ταχέως καλπάζουσα.

— Ἐμάντευσας τὸν σκοπὸν τῆς φρικῶδους ἐκείνης γραίας; ἀνεφώνησεν ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ, στραφεὶς πρὸς τὸν Φαῖδ, ἅμα τῶν στρατιωτῶν ἀπομακρυνθέντων ἱκανῶς.

— Ναί, Μεγαλειότατε, ἀπομακρύνει τὴν Γκιούλ-Χανούμ ἐκ τῆς Προύσης...

— Οὕτω λοιπόν, ἄφ' οὗ θέσες τὸ ποτήριον ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῶν χειλέων μου, ζητεῖ νὰ τὸ θραύσῃ μετὰξὺ τῶν ὀδόντων μου... "Οχι, ὄχι, δὲν θὰ ᾔνοιγιαι γεγραμμένον, ὅτι ὁ σουλτάνος ἡπατήθη ὑπὸ μιᾶς γυναικὸς, εἰς ἣν ἐνεπιστεύθη... "Α! πιστεύεις, Φατμά, ὅτι δύναται τις νὰ μὲ ἐμπαιξῇ οὕτως;... ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ μὲ ὀφθαλμοὺς σπιθηροβολούντας ὑπ' ὀργῆς καὶ μὲ ὀδόντας συνεσφιγμένους, καλὰ λοιπόν, θὰ ἴδωμεν ποῖος ἐξ ἡμῶν τῶν δύο θὰ κερδήσῃ τὸ παιγνίδιον, εἰς ὃ ἐτέθησαν δύο φοβερὰ ἔπαθλα, ἡ καρδιά μου, καὶ ἡ ζωὴ σου...

— Μεγαλειότατε, τί θέλετε νὰ πράξητε; ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ ὁ Φαῖδ τρέμων, οὐχὶ ἐκ τῆς ὀργῆς τοῦ σουλτάνου, ἀλλ' ἐκ τοῦ πάθους, ὅπερ ἦναι αὐτῇ.

— Θ' ἀκολουθήσωμεν τὴν Γκιούλ. Σοὶ φαίνεται δύσκολον τοῦτο; Ἐν παιγνιδίον παιδικόν. Μὲ τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἔρωτα κυριεύει τις τὸν κόσμον ὅλον.

π.

Ἦτο μεσονύκτιον. Ὡρα σοβαρά, καθ' ἣν τὸ πᾶν φαίνεται ἀναπαυόμενον καὶ περισυνηγμένον. Ἡ μικρὰ πόλις Προύσα, σκοτεινὴ καὶ σιωπηλὴ, ἐφαίνετο ἐμφωλεύουσα ὡς περιστερὰ ἐν τῇ κοιλότῃτι βράχου. Μόνον οἱ μιναρέδες τῆς ὑψοῦντο ὡς λευκὰ φαντάσματα ὑπεράνω τῆς φαιῆς στέγης τῶν ὀθωμανικῶν κορακιῶν, καὶ οὐδεμία πνοὴ ἀνέμου ἔσειε τὰ φυλλώματα τῶν μεγάλων δένδρων τῆς.

Ἦτο νύξ σκοτεινὴ μὲν, ἀλλ' ὠραία, ἀστερόεσσα, ἐξ ἐκείνων τῶν ἀπαρμιλλῶν ἀνατολικῶν νυκτῶν, ἐν αἷς οἱ ἀστέρες λάμπουσι τόσον ζωηρῶς, ὥστε νομίζει τις ὅτι εἶναι ἀδάμαντες ἐσπαρμένοι ἐντὸς ὑπερμεγέθους κυανῆς θήκης. Νύκτες κατ'ἀλλήλους πρὸς θυραυλίας καὶ μυστηριώδεις συνεντεύξεις, ἃς ἡ ἀρμονία κιθάρης ἑλληνικῆς, καὶ ἡ φωνὴ τῶν νεανίσκων ἔχουσι τὸ προτέρημα ν' ἀφυπνίζωσιν ἐντρόμως ἢ ἄλλως τὸν περιύπνον καὶ μονότονον ἄσμα Μουσουλμανοῦ τινὸς παροικοῦντος τὸ κλαυθμηρὸν ἀμάρ.

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἥτις ἄγει ἐκ Προύσης εἰς Μουδανία, προεχωρεῖ ἔφιππος συνοδία συγκειμένη ἐξ εἰκοσάδας ἀνθρώπων γυναικῶν, περιτετυλιγμένοι ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἐντὸς ἀβαχίδων (ἐφεστρίδων) μεταξωτῶν χρυσοκεντήτων, ἵππευον, κατὰ τὸν ἀραβικὸν τρόπον, στηρίζουσαι ἐκάτερον τῶν ποδῶν ἐντὸς χαλκῶν ἀναβολέων, καὶ τὰς χεῖρας ἐστηριγμένας ἐπὶ τῆς βε-

λουδίνης λαβῆς τοῦ ἐφιππίου, στρατιῶται δὲ καὶ εὐνοῦχοι προηγούντο καὶ εἰποντο τῆς συνοδίας.

Ἐν ᾧ ἡ μικρὰ ὁμάς ἀπεμακρύνετο τῆς Προύσης, ἡ ἡχώ ἔφερε μέχρις αὐτῆς τὸ ἄσμα φωνῶν ἀρρενωπῶν καὶ εὐήχων. Ἦτο ὁμιλος νέων, οἵτινες καὶ ἐτραγῶδον ἀλληλοδιαδόχως ὑπὸ τὰς θυρίδας τῶν ὠραιτέρων νεανίδων, ὅπερ πολὺ συνηθίζεται ἐν τῇ Ἀνατολῇ, καὶ δέχονται αὐτὸ ἀσμένως, ὡς φόρον σεβασμοῦ καὶ λατρείας. Ἡκούετο εὐκρινῶς ἡ γλυκεῖα καὶ σοβαρὰ μελωδία τῆς κιθάρης, καὶ οἱ περιπαθεῖς λόγοι ἑλληνικοῦ ἄσματος.

Ἦ τὴν κιθάρᾳ τραγουδοῦσας

Ἦσαν ἀνοίξας ἀηδόνι,

Ἦ τὰ λουλούδια τριφυρνοῦσας

Ἦσαν λουλοῦδι τρυφερῇ.

Ἐλαμπ' ἡ γλυκεῖα μορφὴ σου
καὶ τοῦ στήθους σου τὸ χιόνι,
καὶ ἡ κόμη ἡ λυτὴ σου,
καὶ ἡ ματιὰ ἡ φλογερῇ.

— Νὰ πῶς μιλοῦν οἱ ἄνδρες, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ ἑλληνίς τις δούλη, ἄφ' οὗ μετέφρασε τὸ κατὰ δύναμιν τὴν ἑλληνικὴν ποίησιν. Νὰ πῶς μιλοῦν καὶ ἔξερουν καὶ μᾶς μαγεύουν! Πῶς μπορεῖ νὰ βεσταῇ κανεὶς ἡ καρδίᾳ σ' ἐτέοια τραγούδια; Σὲ μιὰ τέτοια ὁμορφὴ νύχτα μῶρchetαι νὰ πεθάνῃ ἀπὸ ἀγάπῃ!

Ἡ Προύσα εἶν' ἕνας τόπος πού μαγεύει τὸν ἄνθρωπον, καὶ ὅσο θέν ἄς μᾶς φυλάγουν αὐτοὶ οἱ βλάκες οἱ εὐνοῦχοι, πάλι ὀρίσκει κανεὶς μιὰ στιγμὴ εὐτυχίας, μιὰ ἀχτίδα ἐλπίδας λάμπει ἔς τὰ ὁμορφα μᾶτια. Γεχτὶ τὴν ἀφίνομε, καύμενη Νεφισσέ; ἀπάντησεν ἡ Ὀθωμανὶς δούλη; γυρίζω ὀπίσω ἔς τὸ κοράκι μας, ἔς τὴν Πόλι, γιὰ νὰ τραβοῦμε ζωὴ πικρὴ καὶ βασανισμένη;

[Ἐπειτα συνέχισεν]

Ο ΝΑΥΤΗΣ

[Διήγημα κατὰ τὸ Γαλλικόν].

Ὁ λιμενίσκος τοῦ Ροσκῶφ εὐρίσκειται παρὰ τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν, κατὰ τὴν ἐσχάτην τῆς Φοινιστέρας. Οἱ ναῦται τοῦ μέρους τούτου εἶναι ἀτρόμητοι, ὑπεραγαπῶσι τὴν θάλασσαν, τὸ δὲ προσφιλὲς τῶν μικρῶν παιδίων ὄνειρόν εἶναι νὰ γίνωσι καὶ αὐτοὶ ναῦται.

Πράγματι, ἡ πλήρης περιπετειῶν καὶ κινδύνων ζωὴ τοῦ ναυτοῦ ἔχει τι τὸ συγκινητικόν ἢ τῇ ζωῇ ἀντὶ ν' ἀλλοιωσῇ τὴν πρὸς τὴν οἰογένειάν του στοργήν, ἀπ' ἐναντίας καθιστᾷ αὐτὴν προσφιλέστεραν. Τῷ εἶναι τόσον εὐχάριστον νὰ ἐπανέρχεται ἐκ διαλειμάτων, νὰ κάθηται εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν, νὰ βλέπῃ τὴν χαρὰν τῆς ὁποίας ἡ ἐπ'ἀνόδου του προξενεῖ πρὸς τοὺς γηραιούς γονεῖς του καὶ τὰς νέας ἀδελφάς του, καὶ νὰ διηγῇται πρὸς αὐτοὺς τὰ ταξιδιά του, τοὺς κινδύνους τοὺς ὁποίους διέτρεξεν!

Ὡραῖαν τινὰ πρωίαν τοῦ Ἀπριλίου ἡ οἰογένεια Κέρλαν συνεγεματίεζε μετὰ τινων στενῶν φίλων. Εἰς τὴν τράπεζαν παρευρίσκοντο πάντα τὰ μέλη τῆς οἰογενείας, ὅπερ πολὺ σπάνιον, διότι οἱ δύο μεγαλεί-

τεροι υἱοὶ ἦσαν πλοίαρχοι καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπουσίαζον. Ὁ τρίτος υἱός, δεκαπενταετής, ἐπρόκειτο καὶ οὗτος νὰ γίνῃ ναυτικός, καὶ θ' ἀνεχώρει ἐπιβαίνων τοῦ βρικίου ἐνὸς τῶν ἀδελφῶν του ὡς ναυτόπαις. Ὁ ἐπίδοξος ναυτόπαις εἰς τὴν τράπεζαν ἦτο εὐθυμὸς, διότι τὸ γεῦμα ἐδίδετο πρὸς τιμὴν του, καὶ ἔσκωπε τὰς ἀδελφάς αὐτοῦ, αἱ ὁποῖαι ἀπέστρεφον ἐνίοτε τὸ πρόσωπον διὰ νὰ σπογγίσωσιν ἐν δάκρυ. Ἐσκωπεν ὁ δυστυχὴς Γεώργιος, διότι ἡγνύει ἔτι πόσῃν ἡσθάνοντο λύπην οἱ γονεῖς καὶ αἱ ἀδελφαὶ του διὰ τὴν πρώτῃν αὐτοῦ ἀναχώρησιν, ἐνῶ μέχρι τοῦδε οὐδέποτε εἶχε προχωρήσει πέραν τοῦ σχολείου του. Ἐκεῖνος ἐσκέπτετο μόνον τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ ταξιδεύσῃ εἰς νέας θαλάσσας, νὰ ἴδῃ ἀγνώστους τόπους, νὰ μάθῃ ὅ,τι ἡγνύει.

Ἡ ὦρα τοῦ ἀπόπλου ἐπλησίαζε, πολυλάκις δ' οἱ ναῦται τοῦ Ποσειδῶνος εἶχον ἤδη ἔλθει νὰ λάβωσι τὰς διαταγὰς τοῦ πλοίαρχου των. Αἶφνης ὁ Παῦλος Κέρμαν ἐγερθεὶς ἔδωκε τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως ὑπενθυμίσας ὅτι ὁ ἄνεμος δὲν περιμένει.

— Ἀπὸ τώρα!... ἐφώναξαν πάντες.

Ἡ δυστυχὴς μήτηρ παρ' ὀλίγον νὰ λιποθυμήσῃ βλέπουσα καὶ τὸν τελευταῖον υἱόν της ἐτοιμαζόμενον νὰ ἐκτεθῇ εἰς τοὺς θαλασσίους κινδύνους, ἀλλ' ἐκεῖνος τὸ ἠθέλησεν, ὅτι δὲ θέλει τὸ παιδίον καὶ ἡ μήτηρ τὸ θέλει.

Ἀφοῦ ἠνέφξαν δεκάκις ἐκ νέου τὰς ἀποσκευὰς τοῦ ναυτοπαιδὸς καὶ ἔθεσαν ἐντὸς αὐτῶν διάφορα μικρὰ πολύτιμα πράγματα, τῶν ὁποίων μόνῃ ἡ μήτηρ δύναται νὰ ἔχῃ ιδέαν, ἡ κυρία Κέρμαν διηυθύνθη μετὰ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων εἰς τὴν παραλίαν, ἔνθα τὸ ὠραῖον βρίκιον μὲ ἀναπεπταμένα ἰστίᾳ ἐφαίνετο περιμένον ἀνυπομόνως νὰ ὀρμήσῃ εἰς τὸ κυανοῦν καὶ γαληνιαῖον πέλαγος. Ὁ πλοίαρχος Παῦλος παρεκάλεσε τὴν συνοδίαν νὰ μεταβῇ ἐπὶ τὸ πλοῖον καὶ νὰ φέρωσι τὴν τελευταίαν πρόποσιν διὰ τὸ καλὸν κατευόδιον τοῦ Ποσειδῶνος, ἀποπλέοντος εἰς τὰς Ἀντίλλας. Μετὰ τὴν πρόποσιν οὐδεμία πλέον ὑπῆρχε πρόφασις νὰ παραταθῇ ἡ σκηνὴ τῶν ἀποχαιρετισμῶν· οἱ υἱοὶ ἡσπᾶσθησαν εἰκοσάκις τοὺς γονεῖς, τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους των, οἵτινες ἐξῆλθον τοῦ πλοίου βραδυποροῦντες καὶ στρεφόμενοι κατὰ πᾶσαν στιγμὴν διὰ νὰ τοὺς εὐχρηθῶσιν ἢ νὰ τοὺς συστήσωσι νὰ γράψωσι συχνά, νὰ μὴ τοὺς λησμονῶσι· ταῦτα δὲ πάντα μὲ φωνὴν τρέμουσαν καὶ μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Τότε ὁ Γεώργιος ἤρξατο αἰσθανόμενος συγκίνησιν ὅλως νέαν, ἡ δὲ καρδιά του ἐπαλλεν ἰσχυρῶς ὅταν εἶδε τὴν μητέρα καὶ τὰς ἀδελφάς του νὰ σείωσι τὰ λευκὰ αὐτῶν μαυδῆλια. Ἄν δὲν ἐκωλύετο ἐξ ἐντροπῆς θὰ ὤρμα εἰς τὴν παραλίαν διὰ νὰ τὰς ἀσπασθῇ ἔτι ἀπαξ καὶ νὰ εἴπῃ πρὸς αὐτάς ὅτι δὲν ἤθελε πλέον ν' ἀναχωρήσῃ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἐνῶ ἔλουν τὸ τελευταῖον σχοινίον τὸ ὁποῖον ἐκράτει τὸ πλοῖον, ἡσθάνθη νὰ σύρῃσιν αὐτὸν ἐλαφρῶς ἀπὸ τὸ φόρεμα, ἀσθενὴς δὲ φωνὴ τῷ εἶπεν ὀπισθέν του.

— Καλὸν κατευόδιον, Γεώργιε! . .

Ἐστράφη καὶ ἀνέκραξε ζωηρῶς :

— Πῶς, Μαρία! εἶσαι σύ· ἀλλὰ διατί δὲν ἔφυγες μαζί μὲ τὰς ἀδελφάς μου ;... βλέπεις ὅτι φεύγωμεν... τὸ πλοῖον στρέφεται...

— Ἀκόμη, Γεώργιε, δὲν ἔλυσαν τὸ σχοινί, καὶ ἐπειδὴ ἐλησμόνησες νὰ μὲ ἀποχαιρετήσης, ἔμεινα διὰ νὰ σοῦ εὐχηθῶ καὶ ἐγὼ καλὸν κατευόδιον· τώρα θὰ πηδήσω εἰς τὴν ξηρὰν διὰ νὰ ἐπανεύρω τὴν μητέρα μου καὶ τὰς ἀδελφάς σου.

— Εὐχαριστῶ, Μαρία, τῇ εἶπεν ὁ δυστυχὴς ναυτόπαις συγκεκινημένος· εἶσαι τόσο μικρά, ὥστε δὲν σὲ ἔβλεπα κοντὰ εἰς τὰς ἀδελφάς μου. Θέλεις νὰ σὲ φιλήσω;

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀνύψωσε τὴν μικρὰν καὶ τὴν ἡσπάσθη τρυφερῶς, εἶτα κύψας ἄνωθεν τοῦ κατχαστρώματος τὴν ἀπέθεσεν ἐλαφρῶς κατὰ γῆς, ἐπὶ πηλῶν:

— Ἐχε ὑγείαν, Μαρία· μὴ μὲ λησμονήσης. Θὰ σοῦ φέρω ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν ὠραῖα πράγματα, κοράλλια καὶ κολύβρια.

Τὸ κοράσιον ἐσπόγγισε μὲ τὴν ἐμπροσθέν του τοὺς μεγάλους μύρους ὀφθαλμούς του καὶ προσῆλθε πρὸς τοὺς λοιπούς, οἱ ὅποιοι περιέμενον εἰς τὴν παρχλίαν νὰ ἴδωσι τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Πουσειδῶρος.

Ἄμα τὸ βρίκιον ἡλευθερώθη ἐστράφη περὶ ἑαυτό, ὡς ὁ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ὑπερῆφάνως ἀνύψων ἵππος, διέπλευσε τὸν μικρὸν λιμενίσκον καὶ ἀνῆλθον εἰς τὸ πέλαγος. Ἐφ' ὅσον διεκρίνετο τὰ μανδύλια ἐσεῖοντο ἐπὶ τε τοῦ κατχαστρώματος καὶ εἰς τὴν παρχλίαν, ἀλλ' ὅταν τὸ πλοῖον ἐξηφανίσθη, ἐπὶ τὴν οἰκίαν τῶν ἔχοντες τὸ κενὸν ἐκείνο ἐν τῇ ψυχῇ, τὸ ὅποιον κατκλείπει πάντοτε ἡ ἀναχώρησις. Ἡ ἐπιλοιπὸς ἡμέρα ἐφάνη χρόνος εἰς τὴν οἰκογένειαν Κέρλαν καὶ τὴν μικρὰν Μαρίαν, ἡ ὁποία συνέπαιζε μὲ τὸν Γεώργιον καὶ τὰς μικροτέρας ἀδελφάς του.

Ἡ Μαρία ἦτο μόνον δωδεκαχέτις, ἀλλ' ἐνεθυμείτο πόσον ὁ Γεώργιος ἦτο πρὸς αὐτὴν περιποιητικὸς, συλλέγων δι' αὐτὴν ὅτε περιεπάτει εἰς τὴν ἐξοχὴν τὰ ὠραιότερα ἄνθη, ἢ τοὺς ὠραιότερους χάλικας καὶ τὰ ἔστρακα ἔταν ἔπαιζον εἰς τὸ παράλιον. Αὐτὸς τὴν ἐβόηθει ἐπίσης ν' ἀναβαίνει τοὺς ἀποκρήμους βράχους, ὅπως ἐκλέξωσι δροσεράν τινα σπιλάδα, εἰς ἣν νὰ προφυλαχθῶσιν ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ νὰ φάγωσιν ἐν ἀνέσει διηγούμενοι ἱστορίας, ὅτε μὲν προκαλοῦσας γέλωτα, ἄλλοτε δ' ἐμπνεούσας φόβον. Αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Γεωργίου ἦσαν ζωηραί, προτιμῶσαι τὰ θορυβώδη παιγνίδια, ἐνῶ ὁ ἀδελφός των, ἡσυχος καὶ ἀγαπῶν νὰ βεμβάζῃ, ἐπροτίμα τὸν χαρακτήρα τῆς μικρᾶς Μαρίας, διότι ὡμοίεζε πρὸς τὸν ἰδικόν του.

Β.

Παρήλθον τρία ἔτη, ἀνθρωποὶ δὲ τινες ἴστανται ἀπὸ μιᾶς ὥρας ἐπὶ τῆς παρχλίας τοῦ Ροσκῶφ, τοὺς ὀφθαλμούς ἔχοντες προσηλωμένους εἰς τὴν θάλασσαν, ἔνθα τῇ βοήθειᾳ τηλεσκοπίου διακρίνουσιν ὠραῖον βρίκιον, τὸ ὅποιον ἀνεγνώρισαν. Μετὰ τι-

νας στιγμὰς θὰ συμβῇ σκηνὴ γλυκυτέρα τῆς προηγουμένης.

Εἶναι τόσο ἡδύ, μετὰ πολυχρόνιον ἀπουσίαν νὰ θλιβῇ τις ἐπὶ τῆς καρδίας του προσφιλεῖ ὄντα, καὶ μάλιστα ὅταν τοσοῦτον συνεχῶς φοβῇται διὰ τὴν ζωὴν των!...

Ἦδη ἀκούονται αἱ εὐθυμοὶ φωναὶ τῶν ναυτῶν, τὸ πλοῖον εἰσέπλευσεν εἰς τὸν λιμέν, ἡ ἀγκυρὰ ἐρρίφθη, ὁ δὲ πλοίαρχος καὶ ὁ ναυτόπαις πηδήσαντες εἰς τὴν ξηρὰν εὐρίσκοντι εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς των. Κλαίουσιν καὶ πάλιν, αὐτὰ ὅμως εἶναι δάκρυα χαρᾶς, ἡ δὲ ἀγαθὴ κυρία Κέρμαν παρτηρεῖ μὲ στοργὴν τὸν Γεώργιον τῆς, τοσοῦτω ἰσχυρὸν κατὰ τὴν ἀνχώρησιν αὐτοῦ, ἡδὴ δὲ σχεδὸν ἄνδρα, διότι εἶναι δεκαοκταετής! Τὰ χαρακτηριστικά του ἐγένοντο ἀνδρικώτερα, τὸ δὲ ἀνάστημά του ὑψηλότερον· ὁ ἀήρ τῆς θαλάσσης καὶ αἱ ναυτικαὶ ἐργασίαι κατέστησαν τὸ πρόσωπόν του ἡλιοκαὲς καὶ τὴν φυσιογνωμίαν ἐκφραστικώτεραν.

Ἀλλὰ τὰ τρία ταῦτα ἔτη καὶ ἄλλον μετέβηλόν. Ἡ Μαρία, ἡ μικρὰ Μαρία, εἶναι σήμερον δεκαπενταετής. Ἡ παιδικὴ καὶ εἰλικρινὴς φυσιογνωμία αὐτῆς ἔχει ἡδὴ ἦθος ὀλίγον δειλὸν καὶ ἀμήχανον· οἱ ὠραῖοι καὶ μαῦροι ὀφθαλμοὶ τῆς ταπεινοῦνται, ἡ καρδία τῆς πάλαι ταχύτερον ἐντὸς τοῦ νεανικοῦ αὐτῆς στήθους, μετ' ἀκουσίου δὲ ταραχῆς δέχεται τὰς τρυφεράς ἐνδείξεις τοῦ παιδικοῦ φίλου τῆς, θαυμάζοντος τὴν χάριν τοῦ ἀναστήματος καὶ τὴν ἀγνὴν καὶ καθαρὰν ἐκφράσιν τοῦ ὠραίου αὐτῆς προσώπου.

Πόσα πράγματα ἔχουσι νὰ διηγηθῶσι μετὰ τριετὴ ἀπουσίαν! Ὁ Γεώργιος μετέβαινε καθ' ἑκάστην εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Μαρίας. Ὡς ἄλλοτε, ἡστειεύοντο καὶ συνδιελέγοντο ἡσύχως, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε πλέον ἡ παιδικὴ ἐκείνη ἀφέλεια, ἡ ἀποκλείουσα πᾶσαν στενοχωρίαν. Ἡ φύσις ἀναπτύχσασα τὴν καρδίαν καὶ τὴν φαντασίαν αὐτῶν, ἐφάνετο θεῖα ὄρια εἰς τὴν ἀναλλοίωτον ἐμπιστοσύνην τῆς πρώτης ἡλικίας, πολλὰς δ' ἡρῳϊκῶν ἀγνοοῦντες τίνος ἕνεκεν. Ἄν ὁ Γεώργιος προσῆλθον πρὸς στιγμὴν τὸ βλέμμα του ἐπὶ τοῦ βλέμματος τῆς Μαρίας, αἱ μακραιβλεφχαίρες τῆς νέας ἐταπεινοῦντο, ἡ φωνὴ τῆς ἔτρεμε, καὶ ἔλεγε :

— Πηγαίνωμεν νὰ τρέξωμεν· πηγαίνωμεν νὰ εὐρωμεν τὰς ἀδελφάς μας.

— Ἀλλὰ διατί, Μαρία, δὲν μοῦ ὁμιλεῖς πλέον ἐνικῶς, καθὼς ἄλλοτε; φαίνεται ὅτι εἴμεθα δυσαρεστημένοι. Ἄν μοῦ ὁμιλήσῃς καὶ πάλιν πληθυντικῶς, θὰ σὲ ὀνομάσω καὶ ἐγὼ δεσποινίδα καὶ θὰ σὲ χαιρετήσω προσκλίνων μέχρι γῆς.

— Εἶσαι τρελλός· πηγαίνωμεν νὰ παίζωμεν...

Καὶ ὡς καὶ κατὰ τὴν παιδικὴν αὐτῶν ἡλικίαν ἔτρεχον εἰς τοὺς ἀγρούς, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐπανήρχοντο εἰς τὰς οἰκίας των βεμβάζοντες, καὶ ἐκάθηντο ἐπὶ τῶν χόρτων, ὑπὸ τὴν σκιὰν μεγάλης δρυός, εἰς τὴν ὄχθην τῆς θαλάσσης, ἐπὶ μύρου βράχου, ὅθεν τὰ βλέμματα αὐτῶν ἐβυθίζοντο εἰς τὸ ἄπειρον. Ἐκεῖ ἔμενον ἐπὶ ὅλο-

κλήρους ὥρας, χωρὶς ν' ἀνταλλάξωσι μίαν λέξιν, ἀκούοντες θρησκευτικῶς τὰς ποιητικὰς φωνὰς τῆς φύσεως ὁμιλούσης αὐτοῖς περὶ τοῦ Θεοῦ. Εἶτα, ὅταν πλοῖόν τι διήρχετο ἐνώπιόν των, παρατηροῦντο μετὰ λύπης ἀναλογιζόμενοι τὴν προσεχὴ ἀναχώρησιν τοῦ ναύτου.

— Πραγματικῶς ἀγαπᾷς τὸ ἐπάγγελμα σου ; ἡρώτα δειλῶς ἡ Μαρία.

— Πρὶν κάμω τὸ πρῶτόν μου ταξείδιον, τὸ ἡγάπων, ἀλλὰ τώρα ἂν ἐτολμοῦσα θὰ τὸ παρήτουν, διότι εἶναι σκληρὸν ν' ἀπομακρύνεται τις πάντοτε ἀπὸ ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἀγαπᾷ. Ἐν τοσοῦτῳ, ἐγὼ ἔκλεξα αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα, καὶ ἐκοπίσασα νὰ πείσω τὴν μητέρα μου· θὰ ἦτο λοιπὸν ἐκ μέρους μου μεγάλη ἀδυναμία νὰ παραιτηθῶ μετὰ τὸ πρῶτον ταξείδιον. Θὰ κάμω ἀκόμη ἓνα ἢ δύο ταξείδια καὶ ἔπειτα ἂν, καθὼς νομίζω, ἡ ξηρὰ ἔχει περισσότερα θέλητρα δι' ἐμέ, θὰ εἰπῶ τὴν ἀπόφασίν μου εἰς τὴν μητέρα μου, θ' ἀκολουθήσω ἄλλο ἐπάγγελμα, καὶ δὲν θ' ἀφίσω πλέον οὔτε τοὺς συγγενεῖς μου, οὔτε σέ, μικρά μου Μαρία.

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Γεώργιος ἐθλίβεν ἐντὸς τῶν τραχέων καὶ ἡλιοκαῶν χειρῶν του τοὺς λευκοὺς δακτύλους τῆς συντρόφου του, ἡ ὁποία τῷ ἐμειδία ἡδέως.

Ἡμέραν τινά, καθ' ἣν ἐκάθηντο καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ ἀγκητοῦ αὐτῶν βράχου, ἡ δὲ θάλασσα, λεία ὡς κάτοπτρον ἀνεπτύσσετο ἐνώπιόν των, ἡ Μαρία ἐκέντα ὠραῖον μετᾶξινον βελάντιον, ὁ δὲ Γεώργιος ἐκοπτε διὰ τοῦ μαχαιριδίου αὐτοῦ τεμάχιον ξύλου, τὸ ὅποιον μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐλάμβανε σχῆμα λέμβου.

— Διὰ ποῖον τὸ κεντὰς αὐτό, Μαρία ;

— Διὰ τὴν ἀδελφὴν μου τὴν Λουίζαν, ἡ ὁποία, καθὼς ἡζεύρεις, εὐρίσκεται εἰς τὸ Ρουέν.

— Εἶναι πολὺ εὐτυχὴς ἡ ἀδελφὴ σου, ἀλλ' ἂν θελήσῃς νὰ μοῦ δώσῃς αὐτὸ τὸ βελάντιον θὰ τῆς κεντήσῃς ἄλλο ὅταν φύγω, καὶ ἐγὼ τόσο πολὺ θὰ εὐχαριστηθῶ ἂν ἔχω μαζί μου ἓνα δῶρόν σου! Ἐγὼ ἐκράτησα τὸν λόγον μου· σοῦ ἔφερα ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν κοράλλια, καὶ κολύβρια καὶ ὠραῖα ἔστρακα. Διατί νὰ μὴ μοῦ δώσῃς καὶ σὺ τίποτε διὰ νὰ σ' ἐνθυμοῦμαι καθὼς μοῦ ἔδωσαν αἱ ἀδελφαὶ μου ;

— Ἀλλὰ τί θὰ τὸ κάμῃς αὐτὸ τὸ βελάντιον, τὸ ὅποιον εἶναι τόσο ἀδύνατον, πτωχέ μου ναύτη ;

— Τί θὰ τὸ κάμω, Μαρία ; Θὰ βάλω μέσα εἰς αὐτὸ μίαν πλεξιδίτσα ἀπὸ τὰ μαῦρα μαλλιά σου, καὶ θὰ τὸ κρεμάσω εἰς τὸ στήθος μου ὡς ἄν φυλακτό, τὸ ὅποιον ἔχει τὴν δύναμιν νὰ μὲ προφυλάττῃ ἀπὸ κάθε κίνδυνον, ἀπὸ κάθε σφάλμα.

— Εἶσαι παιδί, Γεώργιε... Ὑποσχέθηκα αὐτὸ τὸ βελάντιον εἰς τὴν ἀδελφὴν μου διὰ τὴν ἐορτὴν τῆς· τὰ δὲ μαλλιά μου τ' ἀγαπῶ ὀλίγον, κύριε· ἔπειτα, ἡ μητέρα μου δὲν θὰ ἤθελε νὰ τὰ κόψω, διότι τὰ ἀγαπᾷ ἀκόμη περισσότερον ἀπὸ ἐμέ. Εἶναι πολὺ μικρὸν δῶρον ἓνα τρυπητὸν χρηματοφυλάκιον.

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ, Μαρία, διὰ τὸν

δυστυχῆ ναύτην, ὅταν κατὰ τὰς ἀγρυπνίας τῶν ψυχρῶν νυκτῶν δὲν ἔχει τίποτε νὰ θερμανθῇ, παρὰ τὴν ἐνθούμησιν ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἀγαπᾷ καὶ οἱ ὁποῖοι εἶναι μακρὰν, πολὺ μακρὰν ἀπὸ αὐτόν. "Ω! σὲ παρκαλῶ, μὴ μοῦ ἀρνηθῇς. Ἡξεύρεις ὅτι ἡμεῖς οἱ ναυτικοὶ ἡμεθα ὀλίγον ἢ μᾶλλον πολὺ προληπτικοί. "Αν μοῦ τὸ ἀρνηθῇς αὐτό, θὰ μοῦ κάμῃς κακόν.

— Εἰς τὸ ἄλλο ταξεῖδί σου θὰ σοῦ κεντήσω ἓνα ὠραιότερον, Γεώργιε, καὶ θὰ ἐρωτήσωμεν καὶ οἱ δύο τὴν μητέρα μου ἐὰν θέλῃ νὰ βάλω μέσα εἰς αὐτὸ ἀπὸ τὰ μαλλιά μου· νὰ ἴσῃ λοιπὸν λογικὸς καὶ νὰ διώξῃς αὐτὰς τὰς ἀνοήτους ιδέας· πρόκειται νὰ ἔχῃς μόνον ὀλίγην ὑπομονήν.

Ταῦτα εἰπούσα ἡ νέα ἡγέρθη ταχέως καὶ ἔτρεξε κατὰ μῆκος τῆς παραλίας νὰ συνάξῃ μερικὰ κόχλιδια. Ὁ Γεώργιος μετέβη βραδέως παρ' αὐτῇ καὶ τῇ εἶπε περιλυπός:

— Φεύγομεν ὕστερον ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας, Μαρία· παρκαλεῖ τὸν Θεὸν νὰ ἐπιστρέψωμεν σῶοι, διότι δι' αὐτὸ τὸ ταξεῖδιον ἔχω μαῦρα προαισθήματα· ἂν ἔχω τὴν τύχην νὰ ἐπιστρέψω, θὰ εἰπῶ ἀμέσως πρὸς τοὺς καλοὺς μου γονεῖς τὴν ἀπόφασίν μου.

— Πρέπει νὰ ἔχῃς ὀλίγην γενναϊότητα, ναύτη, ἀπεκρίθη ἡ νέα προσποιουμένη εὐθυμίαν, τὴν ὁποίαν οὐδαμῶς ἠσθάνετο. Εἶναι καλοκαίριον καὶ θὰ κάμετε καλὸν ταξεῖδι. "Επειτα θὰ πηγαίνῃς νὰ ἰδῇς τὴν νῆσον τῆς Γαλλίας, τὴν πατρίδα τοῦ Παύλου καὶ τῆς Βιργινίας καὶ θὰ μοῦ τὴν περιγράψῃς. "Αν ἦμουν ἄνδρας, σὲ βεβαίω, ὅτι θὰ ἤρχομην καὶ ἐγὼ διὰ νὰ ἐπισκεφθῶμεν μαζῇ τὰ ποιητικὰ ἐκεῖνα μέρη. Τώρα εἶναι καιρὸς νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸ πλοῖόν σου. Θὰ ξαναἰδωθῶμεν μετὰ τὸ γεῦμα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρὸς σου. Ἐγὼ πηγαίνω εἰς τὴν οἰκίαν μας.

Παρήλθον ταχύτατα αἱ τρεῖς ἡμέραι, αἱ ὁποῖαι ἔμενον πρὸς τοὺς ναύτας. Ἐπῆλθε νέος χωρισμὸς σκληρότερος τοῦ πρώτου, διότι θὰ τὸν ἠσθάνοντο πλειότερον τοῦλάχιστον οἱ δύο νέοι.

Ἐπὶ πολὺν ὥραν ὁ Γεώργιος ἵστατο ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ ἀπομακρυνόμενου βρικίου, καὶ ὅταν δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ διακρίνῃ τὴν λευκὴν ἐσθῆτα καὶ τὴν κυματίζουσαν κόμην τῆς Μαρίας μεγάλη δάκρυα ἐκυλίσθησαν ἐπὶ τῶν παρειῶν τοῦ ἐνόμισεν ὅτι ἄπασα ἡ εὐτυχία του ἐξέλιπε μετὰ τῆς παρθενικῆς μορφῆς τῆς φίλης του. Μετεμελήθη πικρῶς, διότι ἀνόητος συστολὴ τὸν ἐκώλυσε νὰ παραιτηθῇ ἀμέσως τοῦ ναυτικοῦ ἐπαγγέλματος, μυρίκι δ' ἀπαίσιαι ιδέαι τῷ ἐπήρχοντο κατὰ νοῦν.

Γ

Καὶ ἡ Μαρία ἦτο περίλυπος· καθ' ἐκάστην διέτριβε πολλὰς ὥρας ἐντὸς μικρᾶς σκιάδος τοῦ κήπου τῆς μητρὸς τῆς, οὗτινος τὰ κύματα ἐπληττον τὰ τεῖχη. Ἐκεῖ, τὴν κεφαλὴν στηρίζουσα ἐπὶ τῆς χειρὸς, παρητῆρει μὲ βλέμμα μελαγχολικὸν τὴν θάλασσαν, ὅτε μὲν γαλήνιον καὶ ἄλλοτε κυματόεσσαν· ἐσκέπτετο, ἡ δυστυχὴς νέα,

ὅτι καὶ τοῦ ναύτου ἡ ζωὴ εἶναι ὡς καὶ ἡ θάλασσα, ὅτε μὲν ἡσυχος καὶ μεδιώσα, ἄλλοτε δὲ ἀπελπιστικὴ καὶ φορικαλέα, ἡ δὲ σκέψις αὕτη τὴν κατέθλιβεν.

Ἡ οἰκογένειά τῆς παρετήρησε πάραυτα τὴν λύπην, ἥτις ὑπέσκαπτεν ὑποκόφως τὴν νέαν· ἡ δὲ μήτηρ τῆς ἀνέγνω ἀκόπως ἐν τῇ ἀπλοϊκῇ ψυχῇ τῆς θυγατρὸς τῆς τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον ἡ τελευταία ἠγνύει εἰσέτι, τὸ ἐκοινοποίησε πρὸς τὴν μητέρα τοῦ Γεωργίου, ἀμφότεραι δ' ἀπεφάσισαν νὰ πείσωσι τὸν νέον ν' ἀσπασθῇ ἄλλο ἐπαγγελμα καὶ νὰ τοὺς συζευξῶσιν. "Αλλως δὲ τὰς ὑπονοίας τῶν μητέρων ἐνίσχυσε καὶ τὸ μελαγχολικὸν ὕφος τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Γεωργίου, ἀλλ' αἱ ἐπιστολαὶ αὗται, τὰς ὁποίας ἡ Μαρία περιέμενε πάντοτε μετὰ τσαυτῆς ἀγωνίας, ἔπαυσαν ἐρχόμεναι ὅπως τὴν παρηγορῶσι. Παρήλθεν ἐν ἔτος, παρήλθον δύο ἔτη, τρία ἔτη χωρὶς οὐδεμίαν νὰ ληφθῇ εἰδήσις περὶ τοῦ Ποσειδῶρος. Ὅσοι εἶχον συγγενεῖς ἐντὸς αὐτοῦ ἐφοβήθησαν ἐπὶ τέλους δυστύχημα· ἦτο δὲ σπαρκατικὴ ἡ λύπη τῶν οἰκογενειῶν ἐκείνων, αἵτινες καθ' ἐκάστην συνηθορίζοντο εἰς τὴν παραλίαν καὶ ἐβύθιζον τὰ ἀπληστα αὐτῶν βλέμματα εἰς τὸν ὀρίζοντα. "Αν ἐνεφανίζετο κανὲν πλοῖον, ἐπὶ τῶν προσώπων πάντων ἀνεφαίνετο ἄκτις ἐλπίδος, πάντων αἱ καρδίαι ἐπαλλον, πάντων τὰ χεῖλη ἤνοιγον ὅπως ἀναπέμψωσι πρὸς τὸν Θεὸν εὐχαριστίας, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον κατελάμβανεν αὐτοὺς μεγίστη ἀποθάρρυνσις, ἅμα ἀνεκάλυπτον ὅτι τὸ πλοῖον ἐκεῖνο δὲν ἦτο ὁ Ποσειδῶν.

Καὶ ἡ Μαρία ἐπηρώτα καθ' ἐκάστην τὴν θάλασσαν, καὶ τῇ ἐζήτηι λόγον περὶ τῆς ζωῆς τοῦ φίλου τῆς ἀλλ' ἡ θάλασσα ἔμενεν ἄφωνος, τηροῦσα τὸ τρομερὸν αὐτῆς μυστικόν.

Ἐπὶ βράχου ἀποκρύμνου, ὑπερκειμένου τῆς θαλάσσης κατὰ ἐκατὸν καὶ πλέον πόδας, ὑπῆρχε παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τὸν ὁποῖον μεγάλως οἱ ναῦται σέβονταν. Ἐκεῖ, κατὰ τὰς τρικυμίας καὶ τὰς καταιγίδας, ὅταν ἡ μηχανώδης θάλασσα συντρίβεται παταγωδῶς ἐπὶ τῶν βράχων, γονυπετοῦσιν ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ βράχου αἱ μητέρες καὶ αἱ σύζυγοι, προσευχόμεναι εὐλαβῶς ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν ναυτῶν, τῶν ἐκτεθειμένων εἰς τὴν λύσσαν τῶν στοιχείων. Τὸ θέαμα τῶν θρηνουσῶν γυναικῶν εἶναι συγκινητικώτατον, μετὰ δὲ τῶν λυγμῶν καὶ τῶν προσευχῶν ἀναμειγνύεται ὁ ὑπόκωφος κρότος τῶν κυμάτων, ἀποτελῶν ἁρμονίαν κλαυθυμῆράν ἅμα καὶ τρομεράν, ἀλλὰ μεγαλοπρεπέστατην.

Πολλάκις ἡ Μαρία ἀνέβη ἐπὶ τοῦ βράχου ἐκείνου μετὰ τῶν συντρόφων τῆς· ἀλλ' ὁ Γεώργιος παρειαυσιόμενος ἐβοήθει αὐτὴν ἐν τῇ ἀποκρήμνῳ ἐκείνῃ ὁδῷ. Τὰ πάντα τῇ ὑπενηθύνετο αὐτὸν καὶ μεγάλως ἐλυπεῖτο, διότι τῷ ἡρνήθη τὸ ἀθῶον δῶρον, τὸ ὁποῖον τῇ εἶχε ζητήσει. Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ τῆς ἐφανταζέτο ὅτι τὸ δῶρον τοῦτο θὰ τῷ ἔφεραν ἴσως εὐτυχίαν, ὡς ἔλεγεν, ἄφθονα δὲ δάκρυα ἐπλημμύριζον τὸ πρόσωπόν τῆς...

Τέλος, παρήλθον πολλὰ ἔτη, οὐδ' ἡ ἐλάχιστη δὲ πλέον ἀπελείπετο ἀμφιβολία

περὶ τῆς τύχης τοῦ Ποσειδῶρος καὶ τοῦ πληρώματος αὐτοῦ. Ναυαγία τινὰ εὐρεθέντα ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τῆς νήσου τῆς Γαλλίας καὶ φέροντα τὸ ὄνομα τοῦ Ποσειδῶρος ἀφῆρσαν πᾶσαν ἐλπίδα.

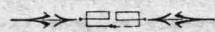
Οὕτως οἱ δύο ἐκεῖνοι νέοι, ἀγαπώμενοι ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτῶν ἡλικίας, ἐχωρίσθησαν ἐπὶ τῆς γῆς. Ἡ Μαρία ὑπῆρξεν ἀπαρηγόρητος, ἀπωλέσασα δὲ τοὺς γονεῖς τῆς ἐγένετο μοναχῇ. Πρὶν ἢ ὀριστικῶς ἀσπασθῇ τὸ μοναχικὸν σχῆμα, ἐζήτησε καὶ ἔλαβε τὴν ἀδειαν νὰ κείρῃ ἡ ἰδία τὴν κόμην αὐτῆς· ἀνέβη τότε μόνη τὸν βράχον τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ἐγονυπέτησεν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ βράχου καὶ κατέρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν τὴν ὠραίαν καὶ μαύρην κόμην αὐτῆς!

— Τοῦ ἡρνήθην μίαν πλεξίδα! ἐπιθύρισε διὰ πνιγνῆς φωνῆς· τὰ κύματα ἅς φέρουν τὴν κόμην μου ὀλόκληρον ὅπου κεῖται τὸ σῶμά του, ὅπως μέρος τοῦ σώματός μου ἀναπαυθῇ πλησίον του!... Θεέ μου, συγχώρησον τὴν τελευταίαν ταύτην ἀδυναμίαν τῆς σπαραχθείσης καρδίας τῆς δούλης σου. Τοῦ λοιποῦ ἀνῆκω καθ' ὅλοκληρίαν εἰς Σὲ καὶ τοὺς πάσχοντας.

Ἡ Μαρία ἐξεπλήρωσε τὴν ἀποστολὴν αὐτῆς μὲ στωικὴν γενναϊότητα. Ὅταν ἀνεμιμνήσκετο τὰς θλίψεις αὐτῆς ἠσπάζετο τὸν σταυρὸν τοῦ κομβολογίου τῆς, καὶ ἔτρεχε πρὸς τοὺς πτωχοὺς ἢ τοὺς ἀσθενεῖς μὲ γλυκεῖς λόγους εἰς τὸ στόμα καὶ ἀγγελικὸν μειδίαμα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Τὴν ἐγνωρίσαμεν γρατὰν ὥρᾶν καὶ μὲ ἐρρυτιδωμένον πρόσωπον, ἀλλ' ἔχουσιν τὴν ἀναλλοίωτον ἐκείνην καλλονήν, ἣν ἀποτυποῖ εἰς τὸ πρόσωπον ἡ καθαρὰ συνειδήσις· εἶχε τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην καλλονήν, ἥτις ἀναγινώσκειται ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς γυναικός, ἥτις πολὺ ὑπέφερεν, ἀλλ' ἐζήτησε παρὰ τοῦ Θεοῦ δύναμιν καὶ γενναϊότητα. Οἱ πτωχοὶ τὴν ὠνόμαζον *Καλὴν ἀδελφὴν*!

Ἡμέραν τινὰ ἡ ψυχὴ τῆς ἀπέπτῃ ἐν τῷ μέσῳ τῶν δακρύων καὶ τῶν εὐλογιῶν πάντων, οἱ δὲ πτωχοὶ τῆς ἔφερον τὸν νεκρὸν τῆς εἰς τὸ νεκροταφεῖον. Κατὰ πᾶσαν ἀνοιξὶν οἱ κάτοικοι τοῦ Ροσκῶφ ἀνανεύσι τὰ ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς ἀνθη, τὴν δὲ *Εορτὴν τῶν Νεκρῶν* καταθέτουσιν ἐπ' αὐτοῦ στεφάνους. Α Β.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΛΕΓΚΟΥ ΟΙΝΟΥ [Ἀ-ήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

Χθὲς μεταβάντες χάριν τῆς *Εορτῆς τῶν Νεκρῶν* εἰς τὸ κοιμητήριον, εἶδατε:

Τὸν ἀνθρώπον τοῦ λευκοῦ οἴνου;

Εἰσερχόμενος εἰς τὸ κοιμητήριον *Père Lachaise*, διέρχεσθε τὴν μεγάλην δειροστοσίαν, ἥτις φέρει ἀπέναντι τοῦ παρεκκλησίου, στρέφεσθε δεξιᾷ, διέρχεσθε πρὸ τοῦ τάφου τῆς οἰκογενείας *Raspail*, ἐπὶ τοῦ ἡμικυκλίου ὅπου ἐγείρεται τὸ μνημεῖον τοῦ *Casimir Périer*, στρέφεσθε πάλιν δεξιᾷ, ἀφίνοντες ἀριστερὰ τὴν πυραμίδα, ὑπὸ τὴν ὁποίαν κεῖται ὁ *Béranger*, ἔπειτα ἀνέρχεσθε ὀλίγον, καὶ εἰς τοὺς